

[Herluf Rasmussen.]

en anden karakter, og om vi ikke hellere, for at undgå store spekulationer i de store mellemperioder, skulle gå over til årlige vurderinger, altså helt generelle årsomvurderinger.

Finansministeren (Poul Hansen): Hvad det sidste angår, må jeg sige, at jeg har sådan set ikke gjort andet end at forklare, hvad jeg havde tænkt mig med lovforslaget. Jeg kan da ikke have noget imod, at man overvejer, om der kan findes en anden ordning.

Til det ærede medlem hr. Axel Kristensen har jeg om provenuspørgsmålet blot den ene bemærkning, at hvad jeg sagde, må jeg henvise det ærede medlem til at læse i fortrykket. Med tilfredshed noterede jeg, at jeg altså er enig med det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen i, at hvad man slipper et sted, må man have ind et andet sted.

Det var jo helt rørende, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen bedyrede tinget om sin tro på, hvilke vidunderlige tilstande vi ville få, hvis det ærede medlems parti fik flertal — jeg formoder sammen med det konservative folkeparti. Det var sådan set overflødig, for det ærede medlem ville vel ikke høre til dér, hvis han ikke havde denne tro. Men der var en ting, der undrede mig, og det var, at det ærede medlem sagde, at når de to partier nu havde fået flertal her i tinget og priserne gik ned, så ville det være rart at have et tilsagn om, at grundstigningsskylden også skulle falde. Ja men ville man da ikke ophæve den, når man havde fået flertallet? (*Axel Kristensen: Jo!*). Nå, ja, men så er det da lidt mærkeligt at lægge sådan vægt på det.

Til det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen vil jeg sige, at jeg kan da ikke afvise, at vi kan drøfte, hvad der måtte være af uretfærdigheder før 1960. Jeg er bare lidt bange for, at man måske her kan bevæge sig ind i noget, der er væsentligt mere besværligt, end hvad realiteterne kan bære; men vi kan da se på sagen, og hvis vi får nogle konkrete eksempler, er det lettere at afgøre, hvad der kan gøres.

Jeg må fastholde, at det ærede medlems opfattelse af § 4 er en mærkelig opfattelse, for det, der sker efter § 4, er det stik mod-

satte af, hvad man hidtil har gjort i tilsvarende tilfælde. At det nærmest skulle være at lovfæste praksis, er, om jeg så må sige, en fortolkning, som man skal være særligt indrettet for at præstere — det synes i hvert fald jeg.

Med hensyn til hvad der var postulat, og hvad der ikke var postulat, vil jeg sige, at man i en række konkrete tilfælde måske nok kan påvise, at loven om grundstigningsskyld har virket eller ikke har virket sådan og sådan, men derfra og til at hævde, at den generelt intet har betydet i retning af at bremse spekulationen, holde priser nede eller skaffe udbud, synes jeg, der er så langt, at det må karakteriseres som et postulat; for det ærede medlem kan jo ikke vide, hvorledes det over hele linjen havde set ud, hvis denne lov ikke havde eksisteret; det vil jeg gerne have lov til at sige.

Hvad angår Københavns amt, kan jeg stadig væk ikke forstå det synspunkt, man giver udtryk for, når man siger: $\frac{1}{3}$ af grundskylden ligger her, altså må det være uretfærdigt. Jeg synes, det skal ses i en anden sammenhæng. Hvis man undersøgte den samlede skatteudskrivning i Københavns amt, ville man måske oven i købet komme til det resultat, at de 24 mill. kr. fra eller til ikke spillede nogen overvældende rolle, således at det, der nu skal fremstilles som en kolossal byrde på os ude i amtet, i virkeligheden er noget relativt beskedent.

Jeg vil gerne tage til genmæle over for det ærede medlems formodning om, at jeg i mit hjerte skulle være enig med det ærede medlem. Det er muligt, at jeg har et stort hjerte — jeg ved det ikke — men så stort, at det skulle kunne rumme også det ærede medlems anskuelse, er det nu ikke.

Erhard Jakobsen: Som en sidegren af den debat, der har været ført her om grundstigningsskyld, har der nu et par gange lydt toner fra konservativ side om, at man ønskede en ny form for ejendomsskat — jeg forstår noget i retning af en ensartet promise landet over. Inden der opnås politisk enighed mellem det radikale venstre og det konservative folkeparti på det punkt — hvad vi så optræk til her — vil jeg gerne udstøde et varselråb og pege på, hvad konsekvensen er af en ensartet promise. Hvis man tror, at en ensartet promise